

ליאת מורבצ'יק

אני קושרת את אמי בלשונה

א.

מן הפה החרפי נושרות לי אותיות חלב.
אני קטנה כריס וחזקה כלשם,
שפתי שונה משפת אמי.

אני רוצה לחיות, לכן
אני קושרת את אמי בלשונה
ושבה אל בטן העריסה.

הכוכבים מקשיבים לי,
אמי לבנה ושוקת –
אני אחיה.

אני אהיה גדולה וסיפנית,
כמו בקר הקורע מן העין
את החלומות.

הגדם פורח.
אות חלילית, חצבית,
מנצה מגדם השפה.

ב.

בכיו של החרף ממעך אל בכיה של אמי.
מעינו הנפרצת אני לוגמת,
מלעז הממרר, הממאן להנחם.

אמי, קשורה לשונה.
היא לועעת לי שיר בשפה נשדפת,
מחוגי שפתה נסוגים.

אֶל בֶּטֶן הָעֲרִיסָה נוֹשֵׁר טִיחַ.
צִלְעוֹתֶיהָ מְצַטְמָקוֹת,
הֵן מִתְנַשְּׁמוֹת כְּנֶגֶד דְּפָנוֹת גּוֹפִי.

לֹאֵט זֹחֵלוֹת אוֹתִיּוֹת עַל כְּתָלִים,
רָגְלֶיהֶן קִצְרוֹת וְחִזְקוֹת מֶרְגְּלֵי אִמִּי.

בְּמִרוּץ מְסַחֲרֵר וְאֵלִים נִחְבָּטֶת שְׁפָתָהּ
הַכָּהָה כְּלִיל.
אִמִּי, לְשׁוֹנָה קְשׁוּרָה, מְמַאֲנֶת לְהִנָּחֵם.

ג.

מִחוּץ לְחִדְרֵי רוּחַ חֶרֶף.
כְּנָפֵיו כְּהוֹת,
סִהְרוּ – עֵין לְבָקָנִית פְּתוּחָה.

הוא מִפְּשִׁיט לִי אֶת רַעְמוֹ
וְנוֹשֵׁק לְמִצְחִי אֶת שְׁמֵי הַחֹדֶשׁ,
אֶת שְׁמֵי הָעֶבְרִי, הַמִּתְמַסֵּר לְכָל פֶּה.

עֵתָה אֲנִי שִׁכַּת לוֹ: לְחֶרֶף
וְלִשְׁפַת רַעְמוֹ הַמִּתְכַּעֵס,
רַעְמוֹ הִילְדִי שְׁגוּרָלוֹ כְּגוּרְלִי –
לְנֵהוֹת אַחֲרֵי הָאוֹר.